

Arrest

nr. 83 011 van 14 juni 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat I. VANDEN ABEELE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2011 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. V.S. af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende.

Diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 10 februari 2012 werd een einde gesteld aan de wettelijke samenwoning en op diezelfde dag heeft verzoeker afstand gedaan van de procedure gezinshereniging die werd opgestart op 31 augustus 2011.

Op 6 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat zijn vorige relatie noodgedwongen werd beëindigd doordat zijn toenmalige partner en haar zoon hem herhaaldelijk hadden geslagen zodat hij is moeten vluchten. Verzoeker verwijst hiervoor naar het PV van de politie van Oostende met nr. GF 021456/11 d.d. 27 november 2011. Hij benadrukt dat hem niets kan worden verweten en dat hij een onschuldig slachtoffer is van partnergeweld. Voorts stelt verzoeker dat hij ondertussen een nieuwe vriendin heeft, waarmee hij samenwoont en waarmee hij het voornemen heeft om in het huwelijk te treden.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, heeft verzoeker een verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald als partner in een duurzame relatie met een Belg. Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn. Zo wordt in lid 4 van de voormelde bepaling aangegeven dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, werd beëindigd. In het administratief dossier is een verklaring van verzoeker terug te vinden waarin hij afstand doet van zijn procedure gezinshereniging en is ook een document terug te vinden ondertekend door verzoeker, waarbij hij verklaart dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. Aldus lijkt verzoeker onder de toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet te vallen. Evenwel stelt § 4, 4° van de voormelde bepaling dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het bedoelde partnerschap, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en voor zover hij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en voor zover hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

In het administratief dossier zijn geen stukken terug te vinden aangaande deze mogelijke uitzondering. Wel legt verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopij neer van een PV opgesteld door de politie van Oostende op 27 november 2011 en dus voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit dit PV blijkt dat verzoeker een klacht heeft ingediend tegen zijn toenmalige partner om reden dat hij geslagen werd. In ditzelfde PV geeft verzoeker aan dat dit de reden is voor het verbreken van de relatie. De verwerende partij is de mening toegedaan dat haar niets kan worden verweten nu verzoeker op geen enkel moment heeft kenbaar gemaakt dat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld. Op dit punt kan de verwerende partij niet worden gevolgd. Anders dan bij een aanvraag tot verblijf waarbij het de taak is van de aanvrager om alle dienstige informatie ter kennis te brengen van het bestuur, is het bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, niet de verantwoordelijkheid van de betrokkene om op eigen initiatief informatie over te maken aan het bestuur, maar is het de taak van het bestuur om op een zorgvuldige wijze haar beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoeker niet onder de uitzonderingsbepalingen valt. Hiervoor kan ze niet passief optreden, maar is het haar taak om zich bij de betrokkene te informeren. Zo had zij betrokkene moeten vragen naar de

reden van de stopzetting van zijn wettelijke samenwoning en had zij tevens ook dienen te informeren naar de bestaansmiddelen van verzoeker en naar het al dan niet beschikken over een ziektekostenverzekering. Daargelaten de vraag of het door verzoeker aangebrachte PV volstaat om te beslissen of verzoeker onder de uitzonderingsbepaling valt, nu niet werd nagegaan welke de bestaansmiddelen van verzoeker zijn en of hij over een ziekte kostenverzekering beschikt, dient *in casu* te worden vastgesteld dat de beslissing door de verwerende partij werd genomen zonder onderzoek van de situatie omschreven in de uitzonderingsbepaling van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet en aldus zonder rekening te houden met de eventuele elementen die in aanmerking dienen genomen te worden. Dergelijke beslissing is niet redelijk verantwoord en maakt dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een verder onderzoek van de aangevoerde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, worden de overige twee middelen niet verder onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en twaalf door:

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU